

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Велико Търново, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ГАЛИНА КОСЕВА Въззивно гражданско дело
№ 20224000500356 по описа за 2022 година

С Решение № 260004/13.07.2022г. по гр. д. № 433/2020г. ОС- Габрово е постановил отнемане в полза на държавата по предявен от Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, БУСТАГ129010997, иск по чл.153 от ЗПКОНПИ, срещу З. А. И., ЕГН*****, Н. М. С., ЕГН*****, и О. З. А., ЕГН*****, действащ чрез своите родители и законни представители З. А. И. и Н. М. С., на следното имущество:

- На основание чл. 142, ал. 2, т. 2 във връзка с чл. 141 от ЗПКОНПИ от З. А. И., ЕГН ***** и от Н. М. С., ЕГН *****: Лек автомобил, марка „Мерцедес“, модел „Спринтер 314“, рег. № ЕВ79****, рама № WDB90307*****, двигател без номер, дата на първоначална регистрация 15.01.1996г., с пазарна стойност към дата на предявяване на иска 7 300лв.;

- На основание чл. 151 във връзка с чл. 142, ал. 2, т. 1 във връзка с чл. 141 от ЗПКОНПИ от З. А. И., ЕГН *****: сумата в размер на 113 713лв., представляваща пазарната стойност на недвижимите имоти към датата на отчуждаване.

- На основание чл. 151 във връзка с чл. 142, ал. 2, т. 2 във връзка с чл. 141 от ЗПКОНПИ от З. А. И., ЕГН ***** и от Н. М. С., ЕГН *****: сумата в размер на 12 122 лв., представляваща пазарната стойност на недвижимите имоти към датата на отчуждаване; сумата в размер на 79 490 лв., представляваща пазарната стойност на недвижим имот към датата на

отчуждаване; сумата в размер на 5 268 лв., представляваща пазарната стойност на недвижимия имот към датата на отчуждаване; сумата в размер на 11 600 лв., представляваща пазарната стойност на лек автомобил, марка Мерцедес 214, рег. № ЕВ36****, към датата на отчуждаване; сумата в размер на 11 800 лв., представляваща пазарната стойност на лек автомобил, марка Мерцедес 214, рег. № ЕВ43****, към датата на отчуждаване; сумата в размер на 6 300 лв., представляваща пазарната стойност на лек автомобил, марка „Мерцедес“, модел „МЛ 320“, рег. № ЕВ49****, към датата на отчуждаване; сумата в размер на 3 800 лв., представляваща пазарната стойност на ремарке за товарен автомобил Боро БР2, рег. № ЕВ01****, към датата на отчуждаване; сумата в размер на 4 300 лв., представляваща пазарната стойност на лек автомобил, марка Фолксваген Шаран 4 Моушън, рег. № ЕВ54****, към датата на отчуждаване.

- На основание чл. 151 във връзка с чл. 142, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 141 от ЗПКОНПИ от О. З. А., ЕГН *****, действащ чрез своите родители и законни представители З. А. И., ЕГН ***** и Н. М. С., ЕГН *****: сумата в общ размер на 27 353,35 лв., представляваща вноски по спестовен влог с № 2353****, в „Банка ДСК“ ЕАД, с титуляр О. З. А., ЕГН *****.

Със същото решение съдът е отхвърлил в останалата част предявения от Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество иск по чл. 153 ЗПКОНПИ срещу З. А. И. и Н. М. С. за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество, както следва :

- На основание чл. 151 във връзка с чл. 142, ал. 2, т. 1 във връзка с чл. 141 от ЗПКОНПИ от З. А. И., ЕГН *****: сума в размер на 76 426,60 лв., представляваща парични средства предоставени от З. А. И. под формата на заеми на физически лица; сумата в размер на 6 500 лв., представляваща възстановена сума от участие в търг по банкова сметка с IBAN BG98STSA930*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; сумата в размер на 1 500 лв., представляваща възстановена сума от участие в търг по банкова сметка с IBAN BG98STSA930*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; сумата в общ размер на 10 199,17 лв., представляваща преводи от трети лица /намалена с платените банкови такси/ по банкова сметка с IBAN BG98STSA93000*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; сумата в размер на 528,07 лв., представляваща преведени средства от трето лице;

- На основание чл. 151 във връзка с чл. 142, ал. 2, т. 4 във връзка с чл. 141 от ЗПКОНПИ от Н. М. С., ЕГН *****: сумата в размер на 429,85 лв., представляваща превод от трето лице /намалена с платените банкови такси/ по банкова сметка IBAN BG76STSA930*****, в Банка ДСК ЕАД, с титуляр Н. М. С., ЕГН *****; сумата в общ размер на 7 345,15 лв., представляваща погасителни вноски по стоков кредит на Н. М. С.; сумата в общ размер на 4 459,26 лв., представляваща преведени средства от трети лица; сумата в общ размер на 6 630,29 лв., представляваща преведени средства от трети лица; сумата в общ размер на 8 671,47 лв., представляваща преведени средства от трети лица.

Присъдени са и разноски.

Срещу постановеното решение на ГОС са подадени две въззивни жалби.

Въззивна жалба против решението в законният срок е подадена от КПКОНПИ, чрез държавен инспектор В. П., в частта, в която съдът е отхвърлил предявените от Комисията иски по чл. 153 ал.1 ЗПКОНПИ и разноските, като неправилно и незаконосъобразно.

В жалбата се излагат следните основни възражения:

Съдът неправилно приел, че от събраните по делото доказателства не се установява през проверявания период ответникът З. И. да е предоставил като заем на трети лица сума в общ размер от 76 426,60лв., посочен в исковата молба, както и такива парични средства да са налични в края на проверявания период. За да направи този извод съдът се е позовал единствено на разпитите на допуснатите по делото свидетели, без да обсъди събраните в хода на наказателното производство писмени доказателства, представени по делото като приложения към исковата молба, в това число и съдебно- счетоводни експертизи. По делото действително не било установено, че сума в размер на 76 426.60 лв., представляваща претендираните като предоставени в заем от ответника И. суми на трети лица, за предоставянето на която не са установени законни източници на средства, е налична в края на проверявания период. Това обстоятелство обаче не било основание за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан. Съдът нарушил материалния закон и при отхвърляне на паричните иски: от З. И. - сумата в размер на 6 500 лв., представляваща възстановена сума от участие в търг по банкова сметка с IBAN BG98STSA9300*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; сумата в размер на 1 500 лв. представляваща възстановена сума от участие в търг по банкова сметка с IB AN BG98STSA93000*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; сумата в общ размер на 10 199,17 лв., представляваща преводи от трети лица /намалена с платените банкови такси/ по банкова сметка с IBAN BG98STSA93000*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; сумата в размер на 528,07 лв. представляваща преведени средства от трето лице, както и от Н. С. - сумата в размер на 429,85лв., представляваща превод от трето лице /намалена с платените банкови такси/ по банкова сметка IBAN BG76STSA9300*****, в Банка ДСК ЕАТ, с титуляр Н. М. С.; сумата в общ размер на 4 459,26 лв., представляваща преведени средства от трети лица; сумата в общ размер на 6 630,29 лв., представляваща преведени средства от трети лица; сумата в общ размер на 8 671,47 лв., представляваща преведени средства от трети лица. За да отхвърли тези иски съдът възприел едно от становищата, предмет на ТД № 4/2021г. на ОСГК, че преминалите през патримониума на проверяваното лице парични суми, които не са налични в края на проверявания период, не са имущество и не могат да бъдат отнети, щом липсват, тъй като представляват стойност и не може да бъдат заместени от своята парична равностойност.

По поставените за тълкуване в образуваното ТД № 4/2021г. на ОСГК на ВКС въпроси Комисията счита, че съдът следвало да възприеме другата посочена в същото теза, за което излага подробни съображения във въззивната си жалба. Счита, че възприетата практика на отнемане да подлежат само налични пари води до по- тежко третиране на лицата неотчуждили незаконно придобитото имущество от тези, които са го отчуждили; до неизпълнение целта на закона; до невъзможност за

приложение на чл. 151 от същият и не кореспондира и с разпоредбите от вътрешното законодателство осигуряващи възможност за отнемане на съответната равностойност на липсващо или отчуждено имущество. Съдът следвало да приеме, че парите са имущество и когато те са с незаконен източник подлежат на отнемане съответно: ако са налични се постановява тяхното реално отнемане, а ако не са налични се отнемат, като се присъжда тяхната равностойност. При приемане на това становище исковете, предявени срещу въззиваемите З. А. И. и Н. М. С. за осъждането им за заплащане на парични суми, формирани от стойността на парични средства предоставени под формата на заеми на физически лица; на възстановени суми от участие в търг; парични преводи от трети лица /намалени с платените банкови такси/; парични преводи в полза на трети лица и погасителни вноски по стокови кредити, се явявали основателни и доказани.

От подробно изложените съображения, както и от съображенията, изложени в писмените бележки пред първоинстанционния съд и в исковата молба, изменена по реда на чл. 214 от ГПК, с оглед на събраните по делото доказателства по категоричен начин се установявало, че по отношение на придобитото от имущество са изпълнени изискванията на чл. 141 и чл. 151 от ЗПКОНПИ- за да бъде признато едно имущество за незаконно придобито и отнето в полза на Държавата следва да не е установен законен източник за придобиването му. Изпълнени били условията на чл. 107, ал. 2 от ЗПКОНПИ, за да се направи основателно предположение, че имуществото е незаконно придобито, тъй като е установено значително несъответствие в имуществото по смисъла на пар. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ.

Неправилно съдът не приложил разпоредбата на чл. 156, ал. 6 от ЗПКОНПИ и независимо от изхода на делото не възложил изцяло разноските по делото в тежест на ответниците. В случай, че изходът на делото не е в полза на въззивника, ВТАС следвало да приложи разпоредбата на чл. 156, ал. 6 от ЗПКОНПИ, съгласно която „когато ответникът по съответния иск представи пред съда доказателства, които е могъл да представи с декларациите по чл. 136 или 137 и не са събрани по независещи от Комисията причини, съдът може да му възложи изцяло или отчасти разноските по делото“.

Претендирано е решението да бъде отменено в обжалваната част като неправилно, включително в частта за присъдената на Комисията държавна такса и да се уважат предявените искове за отнемане на незаконно придобито имущество против З. А. И. и Н. М. С. със законните от това последици. Претендират се направените в първоинстанционното и въззивното производство разноски и съответното юрисконсултско възнаграждение, като независимо от изхода на спора, разноските да бъдат възложени изцяло върху ответната страна на основание чл. 156, ал. 6 от ЗПКОНПИ.

*Въззивна жалба против решението в законният срок е подадена от адв. М.- пълномощник на З. А. И., ЕГН*****, Н. М. С., ЕГН***** и О. З. А., ЕГН*****, действащ чрез своите родители и законни представители З. А. И. и Н. М. С. в частта, в която са уважени исковите претенции на Комисията, като незаконосъобразно, неправилно и необосновано.*

В жалбата се излагат следните основни възражения: Съдът не обсъдил

възраженията на ответниците и до голяма степен игнорирал събраните в хода на делото гласни и писмени доказателства. Представени били договори за заем, сключени от ответника в периода 2009г.- 2018г. , но съдът не посочил по каква причина преценил, че липсват доказателства за периода, в който са сключени, при наличие на разпитани свидетели за тези обстоятелства. Бланкетно било уважено направеното от ищеца възражение с правно основание чл. 181 от ГПК, без да се анализират всички доказателства не само поотделно, но и в тяхната съвкупност. Установената от съда фактическа обстановка не се подкрепяла от събраните доказателства. В исковата молба се сочело, че проверката от страна на ищеца е започнала на 21.12.2018г., а в същото време периодът на проверката бил от 21.12.2008г. до 21.12.2018г. , като не били изложени данни за проверявания период преди 2012г. - какви констатации е направил ищеца в рамките на периода от 2008 до 2012г., свързани с имущественото състояние на ответниците. Налице била непълнота в исковата молба, което ограничавало правата на ответниците да се защитят по така отправените против тях претенции. Констатацията за имуществено несъответствие в края на проверявания период била необоснована, доколкото не се сочат доказателства за приходите на ответниците за четири годишен период. По делото не било доказано безспорно, че З. А. И. е предоставял заеми, при това с лихва, в полза на физически лица в периода 2014г.-2018г. Невярно било твърдението, посочено в исковата молба и възприето от съда, че същият неправомерно се обогатил със сумата от 61 483,40 лева в резултат на покупко- продажба на апартамент в гр. Севлиево, ул. "М. Попов" № 20 на занижена стойност. По отношение на недвижимите имоти, придобити от З. И. и Н. С., описани в т. 1 от графа "Недвижими имоти" на стр. 8 от исковата молба, следвало да се подчертае, че сумата от 9 000 лева за придобиването им има законен източник, а твърдението на ищеца е абсолютно невярно и недоказано, но въпреки това съдът приел обратното. Това се отнасяло и до посочените в т. 5, т. 6 и т.7 недвижими имоти, както и за МПС, като за всички тях ответниците са получавали заеми, представени като доказателства по делото, но игнорирани от съда. По отношение на сумите, внесени в спестовен влог на името на О. А., съдът не съобразил, че по отношение на сумите 5027,30 лева, 3000 лева и 2000 лева, внесени без посочване на наредител, същите са от дарения на близки и роднини и като такива не следвало да бъдат приемани като незаконни. По отношение на всички сделки, извършени от и в полза на ответниците преди 19.11.2015г., настъпила предвидената в закона погасителна давност, тъй като исковата молба била входирана на 19.11.2020г. и поради това равностойността на техния предмет не следвало да бъде претендирана от ищеца.

Претендирано е да се отмени решението в обжалваните му части и да се отхвърли в цялост подадената искова молба, като се присъдят разноските по делото.

За да постанови съдебният си акт ОС- Габрово е изложил съображения, че: ответникът З. И. е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 252 ал.2 НК /без съответното разрешение от БНБ извършвал по занятие банкови сделки/, попадащо в обхвата на чл. 108, ал. 1, т. 1 7 ЗПКОНПИ, за което Комисията е била надлежно уведомена и започнала проверка по чл. 107, ал. 2 от приложимия закон за установяване налице ли е значително

несъответствие в имуществото на лицето за проверявания период 21.12.2008г.- 21.12.2018г. Отчетено е, че З. И. има сключен на 19.02.2013г. граждански брак с ответницата Н. С. /прекратен през 2019г., т.е. след процесният период/, от който имат едно дете- ответника О. А., роден на 03.02.2016г. При проверката е установено несъответствие между имуществото и нетния доход на проверяваното лице и неговата съпруга по смисъла на чл.107 ал.2 ЗПКОНПИ вр. пар.1 т.3 ДР на ЗПКОНПИ. Въз основа на тези установявания е прието решение от Комисията за предявяване иск за отнемане в полза на държавата на незаконно придобитото имущество пред компетентния окръжен съд.

Първата инстанция, съобразявайки приетите по делото оценъчна и икономическа експертиза, е приела, че при съпоставяне имуществото на ответниците за целия проверява период, което е на стойност 46 392,88 лв., с нетния им доход, който е отрицателна величина :-111 202,46лв, се установява несъответствие от 157 595,34 лв. Съдът е счел за доказано наличието на „значително несъответствие“ по смисъла на §1,т.3 от ДР на ЗПКОНПИ, което обосновава извод за незаконност на придобитото през проверявания период имущество по см. на чл. 107 от ЗПКОНПИ. Първата инстанция се е позовала и на Решение № 13/13.10.2012г. по конституционно дело No 6/2012г. на Конституционния съд на Република България, където е прието, че лишаване от имущество поначало е допустимо, когато е в интересна обществото и съгласно условията, предвидени в закона и общите принципи на международното право. Съдът е анализирал имуществото, с което лицата са разполагали в началото и в края на изследвания период, увеличението му през същия период от законни източници /трудова дейност, обезщетения от НОИ, доходи от фирми, продажба на имоти и МПС притежавани преди проверяваният период, получено наследство и т.н./, направените през това време разходи и възникналите задължения, като кратко е посочил защо не приема като доказателства договорите, че е даден заем „на ръка“ на ответниците /сумите 120 000 евро, 7500 евро и 43 000 швейцарски франка, съгласно оспорените частни диспозитивни документи/, или твърдението, че по сметката на детето са били внасяни суми получени като дарение, както и твърденията на Комисията, че ответникът И. е предоставил в заем на трети лица сума в размер на 76 426,60 лева.

По делото е установено какво недвижимо и движимо имущество е притежавал всеки от ответниците преди проверявания период, като е отчетено, че по отношение на Н. С. началото на периода на проверката е 19.02.2013г., а по отношение на ответника О. А. – 03.02.2016г., какво имущество са придобили и отчуждили през проверявания период, какъв е размера на придобитото недвижимо и движимо имущество по пазарни цени съгласно приетите по делото експертизи, като изрично при определяне стойността на придобитото имущество са отчетени сумите налични преди проверявания период и тези от установен източник.

Съдът е изложил в обжалваното решение кое становище от противоречивата съдебна практика споделя /предмет на тълк. дело №4/2021г. на ОСГК/- че неналичните парични суми, паричните средства преминали по банкови сметки, които не са налични в края на изследвания период, не подлежат на отнемане, не формират имуществено несъответствие и не могат

да бъдат отнети щом липсват, защото самите те представляват стойност и няма как да бъдат заместени от своята парична равностойност, поради което е отхвърлил претенцията на ищеца за отнемането им. Приел е, че отнемане на парични суми, преминали през банковите сметки на лицето, но неналични към датата на завеждане на иска, не може да бъде претендирано, тъй като законът не предвижда такава възможност, като само в случаите, когато с него е сключена възмездна разпоредителна сделка с трети добросъвестни лица, се отнема заместващата облага по действителната ѝ стойност- чл. 151 ЗПКОНПИ, като е без значение дали тя е запазена и налична, поради което е уважил претенцията за вещите, които са отчуждени и за които е налице хипотезата на чл. 151 във вр. с чл. 142 ал. 2, т.1 и т. 2 от ЗПКОНПИ, като е постановил отнемане на паричната им равностойност посочена в заключението на в.л.

Апелативен съд- Велико Търново, като взе предвид изложеното по-горе и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

При проверка по чл. 269 ГПК настоящият съд намира обжалваното решение за валидно и допустимо, постановено по подаден пред Габровският окръжен съд допустим иск на КПКОНПИ, за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество от ответниците, по образувана с Протокол от 21.12.2018г. проверка за установяване на значително несъответствие в имуществото на З. А. И., въз основа на постъпило от ОП- Габрово уведомление за привличането му в качеството на обвиняем по ДП №222/2018г. по описа на ОД на МВР- Габрово и внесен от ОП- Габрово на 05.11.2019г. обвинителен акт за извършено престъпление по чл.252 ал.2 вр. с ал.1 НК за това, че през периода м.януари 2014г.- м.декември 2018г. в гр. Севлиево, без съответно разрешение от БНБ е извършвал по занятие банкови сделки- като физическо лице предоставял кредити на трети лица, с което получил от тези лица значителни неправомерни доходи под формата на уговорена лихва.

С решение №1392/ 29.07.2020г. на КПКОНПИ е прието да се образува производство по ЗПКОНПИ срещу З. А. И., а с решение №2248/18.11.2020г. е прието да се внесе искане в ОС- Габрово за отнемане на незаконно придобито имущество срещу З. А. И., Н. М. С. и О. З. А., на стойност 353 839,41лв. Проверяваният период е 21.12.2008г – 21.12.2018г.

Пред първоинстанционният съд на осн. чл. 214 ГПК е допуснато изменение на иска, по молба на КПКОНПИ, поради което предявеният срещу ответника З. А. И. е с цена 208 866,84лв., срещу ответницата Н. М. С. с цена 27 536,02лв., срещу ответника О. А. с цена 27 353,35лв. и срещу двамата ответници З. И. и Н. Михалова с цена 141 980лв.- общо 405 736,21лв.

Правното основание на предявената претенция е чл.153 ЗПКОНПИ.

Видно от данните по делото, към началото на проверявания период: ответникът З. И. е притежавал един недвижим имот с административен адрес: гр.Севлиево, ул. Огоста № 22- ПИ с идентификатор 65927.503.293; два леки автомобила- лек автомобил Пежо 306 с рег. №ЕВ85**** и лек автомобил Ауди 80 с рег. №ЕВ 85****; разплащателна сметка в Банка ДСК ЕАД с начално салдо 4,19лв.; регистриран е като ЕТ “Аки- З. И.“, а ответницата Н. С.

към 19.02.2013г. е притежавала лек автомобил Фолксваген Голф с рег. №ЕВ30****.

През проверявания период е придобито следното имущество, за което не се твърди и няма данни да е било отчуждено- лек автомобил, марка „Мерцедес“, модел „Спринтер 314“, рег. № ЕВ795****, рама № WDB903072*****, двигател без номер, дата на първоначална регистрация 15.01.1996г., придобит с договор за покупко-продажба от 08.01.2016г., за сумата от 4 500 лв.

През проверявания период е придобито и отчуждено имущество- 6 недвижими имота и 5 МПС, подробно описани в решението на ГОС.

През проверявания период ответницата Н. С. е прехвърлила правото на собственост на придобитата по наследство идеална част от лек автомобил Опел Астра с рег.№ЕВ12****, като съгласно оценъчната експертиза пазарната стойност на автомобила към 15.11.2018г. е 1200лв., съответното ½ ид.ч стойността е 600лв.

В края на проверявания период наличното имущество е:

- 4 леки автомобила- лек автомобил, марка „Пежо“, модел „306“, рег. № ЕВ85****, рама №VF37ALFZ2*****, двигател № PSALFZKJC*****, дата на първоначална регистрация; лек автомобил, марка „Ауди“, модел „80“, рег. № ЕВ85****, рама №WAUZZZ*****, двигател № АВТ04****, дата на първоначална регистрация 23.01.1992г.; лек автомобил, марка „Мерцедес“, модел „Спринтер 314“, рег. № ЕВ795****, рама № WDB9030*****, двигател без номер, дата на първоначална регистрация 15.01.1996г.; лек автомобил Фолксваген Голф с рег.№ЕВ3****;

-сумите: 99,17лв. по разплащателна сметка IBAN BG98STSA9300*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; 267,88лв. по разплащателна сметка IBAN BG77STSA9300*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; 23,67 лв. по разплащателна сметка IBAN BG76STSA9300*****, в „Банка ДСК“ ЕАД; 36 393,63лв. по спестовен влог с № 23534194, в „Банка ДСК“ ЕАД с титуляр ответника О. А. /част от сумата по спетовния влог на ответника О. А. е набрана чрез прехвърляне на суми от разплащателната сметка на ответницата Н. С. IBAN BG76STSA9300*****, видно и от приложените по делото банкови извлечения, за които не се спори, че са с установен произход- обезщетение от ТП на НОИ/.

- 10 дружествени дяла в „АКИ-2“ ЕООД на стойност 20лв.

Описаните като веществени доказателства в обвинителния акт на ОП- Габрово по пр.п.№2277/18г. /л.127 от делото/ парични суми не са предмет на предявления по делото иск по чл.153 ЗПКОНПИ.

Пред първоинстанционният съд е допусната и приета като доказателство ССЧЕ, в която са отразени стойностите по години, от които са формирани за проверявания период доходите, приходите и финансиранията; обичайните и извънредни разходи и нетния доход на ответниците, който в първи вариант от заключението е отрицателна величина : - 97 199,53лв., а във втори вариант също отрицателна величина: -87232,46лв. Придобитото имущество е определено в първи вариант от заключението на стойност 287 702,59лв., а във втори вариант 282 018,44лв.

При установените по делото данни, съобразно включените стойности при формиране на нетният доход и стойността на имуществото в двата варианта на заключението на счетоводната експертиза, с оглед пар.1 т.2 от ДР на ЗПКОНПИ, за проверявания период като доходи, приходи и източници на финансиране на ответниците се включат: сумата от 28681,56лв.- получени доходи от НОИ; сумата от 8262,58лв.- доходи от предприятието на ЕТ "Аки-З. И."; сумата от 2278,69лв.- доходи от трудови правоотношения на Н. С.; сумата от 16 203лв.- получена от продажбата на недвижим имот, придобит от ответника преди проверявания период и от продажбата на МПС, получено по наследство от ответницата Н. С. до размер на $\frac{1}{2}$; сумата от 7,29лв.- начално салдо по банкова сметка и начислени лихви; сумата от 6358лв.- получени стокови кредити – т.е. *общата сума на доходите е 61 791,12лв.* В приходите не се включват сумите от продажба на имущество, за придобиването на които не е установен законен източник.

Като обичайни и извънредни разходи за проверявания период са включени сумите: за издръжка на семейството, за задгранични пътувания, платени задължения към НАП, такса за учредяване на ТД, разходи по стокови кредити, застрахователни премии, заплатени банкови и нотариални такси и глоби- общо сумата 151 993,58 лева. Към разходите се включват и тези от продажбата на придобитите и отчуждени през проверявания период МПС-сумата от 11 000лв., или общо разходите за проверявания период са 162 993,58лв.. Към разходите се включва и сумата от 10 000лв., заплатена по договор от 07.11.2016г., сключен в гр.Севлиево между Хасан Ереджебов Хасанов, като продавач и Н. М. С., като купувач /л.347 от делото/- т.е. *крайната сума на разходите е 172 993, 58 лева.*

Не е разход стойността на закупените със стоковите кредити през проверявания период движими вещи- тази стойност се включва при определяне стойността на имуществото, тъй като не се твърди и не са представени доказателства тези движими вещи да са отчуждени.

Предвид изложеното е видно, че формираният нетен доход се явява отрицателна величина:-111 202,46лв. /172 993,58лв. – 61 791,12лв./

Определена е стойността на придобитото имущество от ответниците пред проверявания период /налично в края на същия/- 46 392,88 лева, като са включени: сумата от 9700лв.- придобивната стойност на стойността на Лек автомобил, марка „Мерцедес", модел „Спринтер 314", рег. № ЕВ795****; сумата от 386,53лв.- наличност по банкови сметки / без сумата от 4,19лв. налична в началото на проверявания период;/ сумата от 27 368,63лв.- налична по банков влог на ответника О. А. /получена като разлика между наличността в края на проверявания период от 36 393,63лв. съгласно справката на л.432 и преводите от ответницата Н. С. на суми от нейна банкова сметка;/ сумата от 2 946,25лв. иззета с протокол за претърсване и изземване от имот, обитаван от ответника З. И., сумата от 6 358лв.- движими вещи, закупени със стокови кредити; сумата от 20лв. – стойността на дружествен дял.

В стойността на имуществото не са включени преминалите парични средства през банковите сметки на ответниците, които не са налични в края на проверявания период, преведените от трети лица суми, които не са налични в края на проверявания период /отразено в заключението на ССЧЕ-сумите от 9321,47, от 30398,02 и от 12.00лв./, сумата от 76 426,60лв., тъй като

по делото не се установява такава сума да е постъпвала в патримониума на ответника З. А. и да е налична в края на проверявания период.

Като резултат от гореизложеното е видно, че при съпоставка имуществото на ответниците за целия проверяван период, което е на стойност 46 392,88 лв., с нетния доход на ответниците : – 111 202,46 лв., се установява несъответствие от 157 595,34 лв. – „значително несъответствие“ по смисъла на §1, т.3 от ДР на ЗПКОНПИ, което обосновава извод за незаконност на придобитото през проверявания период имущество по см. на чл. 107 от ЗПКОНПИ.

Неоснователни са възраженията във въззивната жалба на адв. М., че гореизложеният резултат не се подкрепял от доказателствата по делото, тъй като съдът не ценил представените договори за заем и не взел предвид сумите по същите при определяне нетния доход на ответниците за периода на проверката.

Представените по делото в заверен препис писмени договори за заем /л.628- 645/, съгласно които З. И. е получил като заем от Д. Д. и С. Д. общо сумата от 120 000 евро, а Н. С. е получила сумата от 7 500 евро и общо сумата от 43 000 швейцарски франка, „на ръка“, са оспорени съгласно чл.181 ГПК. Същите са частни диспозитивни документи, както е посочил първоинстанционният съд, поради което се ползват с доказателствената сила само по чл.180 ГПК /за това че изявленията в тях са направени/, но не и, че са били сключени през периода на проверката и тогава са престириани суми по тях. Не е осъществена нито една от хипотезите на чл.181 ГПК и по делото не е доказано, че през проверявания период ответниците са получавали от Д. Д. и С. Д. в заем такива големи суми. Тези свидетели са в родствена връзка с ответниците- Н. С. е сестра на свидетелката Д. Д., поради което заявеното от тях следва да се преценява съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК. Показанията на двамата свидетели Д., дадени в с.з. на 28.09.2021г., са недостоверни при обсъждане в съвкупност с останалите доказателства, същите са неконкретни /кога и как са подписвани тези договори и са предавани суми, на кого са предавани, изпращани ли са чрез друго лице/, нелогични /че са давани заеми на ответниците защото нямали дете, че дадените от тях в заем големи суми „не са им връщани и не са ги търсили“/, а освен това самите свидетели не установяват, че разполагат с такива средства в Швейцария, където сочат, че живеят и работят „на заплата на летището“, за да дадат „на ръка“ такъв размер суми /във валута евро и швейцарски франкове/, които заеми „не търсят да им бъдат върнати“. На основание изложеното въззивната инстанция също счита, че ответниците не са доказали твърдението за реализирани приходи през проверявания период от заеми, тъй като договорите са без достоверна дата и не могат да служат като доказателство за предоставените суми спрямо трети неподписали ги лица, каквото е Държавата, действаща чрез процесуалния си субституент-Комисията, която ги е оспорила съгласно чл. 181 ГПК.

Неоснователно е и възражението, че в исковата молба не били изложени данни за проверявания период преди 2012г. - какви констатации е направил ищеца в рамките на периода от 2008 до 2012г., свързани с имущественото състояние на ответниците. Първоинстанционният съд изрично е посочил в доклада по делото и е отговорил на това възражение, направено в отговора на

исквата молба, че данни за този период са отразени в анализа на л.19,л.20,л.21, л.27, л.29, л.43-44 от исквата молба, което е видно и при прочит на същата.

Неоснователно е и възражението досежно изводите на съда за стойността на недвижимите имоти /цитиран е имота в гр. Севлиево, ул. М. Попов/. Тази стойност е определена в съответствие с разпоредбата на чл. 148 ал.1 ЗПКОНПИ.

Недоказано и общо е направеното възражение, че за закупуване на недвижимите имоти и МПС „има законен източник, а твърдението на ищеца е абсолютно невярно и недоказано“. По делото не е установен източникът на средства, с които са били закупени тези имоти, отчуждени в последствие, а сочените пред първата инстанция и във въззивната жалба на ответниците договори за заем, са оспорени от Комисията и не се ценят като доказателство в тази насока по посочените по-горе съображения.

Неоснователно е и възражението по отношение отнетите суми от ответника О. А.. Същият е дете на З. И. и Н. С., роден на 03.02.2016г. Първата инстанция изрично е отчела каква част от сумата по тази сметка е от законен източник и я е изключила, а за останалата част обосновано е посочено, че от събраните по делото доказателства не се установява по спестовния влог на ответника О. А. да са били внасяни суми получени като дарение или суми, получени от продажбата на движимо и недвижимо имущество, придобито със средства с установен произход.

Не е изтекла погасителна давност за всички сделки извършени преди 19.11.2015г.- същата е 10г. съгласно чл.152 ЗПКОНПИ и започва да тече от датата на придобиване на имуществото. Първоинстанционният съд подробно е посочил, че предвиденият 10- годишен срок за погасяване по давност на правата на държавата по този закон не изтича към момента на предявяване на искането пред съответния окръжен съд, а към момента на започване на проверката и в случая не е изтекла 10- годишна погасителна давност, считано от датата на започване на проверката през 2018г. за сделки, извършени преди 19.11.2015г. до началото на периода на проверката 21.12.2008г.

Неоснователни са и възраженията във въззивната жалба на КПКОНПИ, че съдът не обсъдил събраните в хода на наказателното производство писмени доказателства, представени по делото като приложения към исквата молба, в това число и съдебно- счетоводни експертизи и приел, че не подлежи на отнемане паричната равностойност на неналичните, преминали през банковите сметки на ответниците парични средства.

Първоинстанционният съд е приел, че предмет на отнемане могат да са само налични парични средства, ако за тях са налице и останалите условия на закона, поради което част от исквата претенция, имаща за предмет парични средства, които не са налични в края на проверявания период, е неоснователна. Изложил е съображения, че само в случаите, когато е сключена възмездна разпоредителна сделка с трети добросъвестни лица, се отнема заместващата облага по действителната ѝ стойност- чл. 151 ЗПКОНПИ, като е без значение дали тя е запазена и налична. Посочил е, че това становище се подкрепя и от Решение №13/ 13.10.2012г. по конституционно дело №6/2012г.

Както е отбелязано в решението на ОС- Габрово, така и във въззивната жалба на Комисията, поради противоречие в съдебната практика при тълкуването на тези норми е образувано ТД 4/2021г. на ОСГК, като към момента не е налице постановено решение от ВКС. Настоящата въззивна инстанция също споделя становището, че доколкото паричните средства, преминали през банковите сметки на ответниците, но неналични към края на проверявания период, които не са трансформирани в налично имущество на проверяваното лице, не следва да бъдат отчитани при изчисляване на общата стойност на имуществото при формиране на заключение за "значително несъответствие" по смисъла на пар.1 т. 3 ДР на ЗПКОНПИ . За да е възможно отнемането на някакво имущество, то трябва да съществува реално /да е налично/ към момента на приключването на проверката, като част от патримониума на проверяваното лице, или да е във владение на лицата по чл. 143, чл.144, чл.145 и чл. 146 от ЗПКОНПИ, а в случаите, когато с него е сключена възмездна разпоредителна сделка с трето добросъвестно лице, поради която сделка отнемането е невъзможно /защото разпореждането е противопоставимо на държавата/, се присъжда паричната равностойност. Парите могат да бъдат предмет на отнемане в качеството им на родово определени вещи, поради което се отнемат, когато са налице съответните парични знаци, но самите те представляват стойност и не могат да се заместят от своята парична стойност.

Правилно първоинстанционният съд не е кредитирал представените в настоящото производство експертизи, изготвени по наказателното дело, както и свидетелски показания, които не са дадени пред него. Всички факти, които имат отношение към процесният спор, следва да бъдат установени с допустимите доказателствени средства в рамките на производството по разглеждане на гражданското дело. С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, тези факти подлежат на доказване пред гражданския съд, независимо дали по отношение на същите са събирани доказателства в хода на други производства. Разпоредбите на ГПК изключват процесуалната възможност заключение, дадено пред друг орган на съдебната власт, орган на досъдебно наказателно производство или прокуратура, да се цени в общия исков процес като експертно заключение, без вещото лице да е определено от съда, без да е спазена процедурата в чл.195 и сл. ГПК и без заключението да е прието от решаващия делото граждански съд. Процедурата, уредена в процесуалния закон, гарантира освен непосредственото възприемане от страните на депозираното заключение, така и правото на защита на страните и дадената им в тази насока възможност, както да задават въпроси на вещото лице, така и да оспорят заключението по предвидения ред. А свидетелски показания, които не са дадени устно и непосредствено пред съда по конкретното дело също не могат да бъдат кредитирани, като в пълна сила се отнасят посочените по- горе принципи за непосредствено възприемане и правото на страните да задават въпроси.

Съдът не възприема и възражението на Комисията досежно приложението на разпоредбата на чл. 156, ал. 6 от ЗПКОНПИ- независимо от изхода на делото да се възложат изцяло разноските по делото в тежест на ответниците. Причината предявеният иск от Комисията да се уважи в една част и да се отхвърли в друга не е непредставяне на доказателства от страна

на ответниците, а изводи по същество по отношение включването в имуществото на ответниците на преминали през банковите им сметки, но неналични към момента на проверката парични средства, кредитирането на експертизи изготвени по други дела и др. При съобразяване на изложеното съдът намира, че не е обосновано приложението на чл. 156, ал. 6 от ЗПКОНПИ нито от първата инстанция, нито за производството пред въззивната такава.

Разноски: В производството по въззивната инстанция и двете жалби са неоснователни, поради което ДТ за същите остава в тежест на всяка от страните. Жалбоподателите физически лица са внесли ДТ за настоящото производство. КПКОНПИ следва да бъде осъдена да заплати ДТ за въззивната жалба в размер на сумата 2453,80 лева по сметка на ВТАС. За процесуално представителство на Комисията следва да се определи юристконсултско възнаграждение 350 лева за инстанцията, съобразно чл.78 ал.8 вр. чл.25 от Наредбата за правната помощ, което другата страна следва да бъде осъдена да заплати. Жалбоподателите по другата въззивна жалба не са представили доказателства за направени разноски за адвокатско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260004/ 13.07.2022г. по гр. д. №433/ 2020г. на ОС- Габрово.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, БУСТАТ129010997, с адрес за призоваване: гр.Велико Търново 5000, пл."Център 2", сграда на Областен управител, ет.2, ст.211а, да заплати по сметка на Апелативен съд- велико Търново държавна такса 2453,80 лева и 5лв. при служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА З. А. И., ЕГН*****, от гр.Севлиево, *****, Н. М. С., ЕГН*****, от гр.Севлиево, ***** и О. З. А., ЕГН*****, действащ чрез своите родители и законни представители З. А. И., ЕГН ***** и Н. М. С., ЕГН*****, от гр. Севлиево, общ. Севлиево, *****, да заплатят на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, БУСТАТ129010997, с адрес за призоваване: гр.Велико Търново 5000, пл."Център 2", сграда на Областен управител, ет.2, ст.211а, сумата от 350 лева разноски за въззивната инстанция /юристконсултско възнаграждение/.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му при наличие на предпоставките по чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____